

Výrok

- 1) Článek 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží musí být vykládán v tom smyslu, že členské státy mají nadále pravomoc stanovit místo, kde je spotřebitel povinen poskytnout prodávajícímu zboží zakoupené na dálku za účelem jeho uvedení do stavu odpovídajícího smlouvě podle tohoto ustanovení. Toto místo musí vyhovovat požadavku bezplatného provedení opravy nebo náhradního dodání zboží v přiměřené lhůtě a bez značných obtíží pro spotřebitele, přičemž je třeba vzít v úvahu druh zboží a účel, pro který spotřebitel spotřební zboží vyžadoval. V tomto ohledu musí vnitrostátní soud provést výklad v souladu se směrnicí 1999/44 a případně změnit ustálenou judikaturu, pokud je založena na výkladu vnitrostátního práva, který je neslučitelný s cíli této směrnice.
- 2) Článek 3 odst. 2 až 4 směrnice 1999/44 musí být vykládán v tom smyslu, že právo spotřebitele na „bezplatné“ uvedení zboží zakoupeného na dálku do stavu odpovídajícího smlouvě nezahrnuje povinnost prodávajícího předem zaplatit náklady na dopravu tohoto zboží za účelem jeho uvedení do stavu odpovídajícího smlouvě do místa podnikání tohoto prodávajícího, ledaže skutečnost, že by spotřebitel uhradil předem tyto náklady, představuje nadměrnou zátěž, která by jej odradila od uplatnění svých práv, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.
- 3) Článek 3 odst. 3 ve spojení s čl. 3 odst. 5 druhou odrážkou směrnice 1999/44 musí být vykládán v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, má spotřebitel, který informoval prodávajícího o rozporu se smlouvou zboží zakoupeného na dálku, jehož doprava do místa podnikání prodávajícího by pro něj znamenala značné obtíže, a který poskytl prodávajícímu toto zboží v místě svého bydliště za účelem jeho uvedení do stavu odpovídajícího smlouvě, nárok na odstoupení od smlouvy z důvodu nezjednání nápravy v přiměřené lhůtě, pokud prodávající nepřijal vhodné opatření za účelem uvedení tohoto zboží do stavu odpovídajícího smlouvě, včetně informování spotřebitele o místě, kde mu musí být toto zboží poskytnuto za účelem uvedení tohoto zboží do stavu odpovídajícího smlouvě. V tomto ohledu přísluší vnitrostátnímu soudu, aby na základě výkladu v souladu se směrnicí 1999/44 zaručil právo tohoto spotřebitele na odstoupení od smlouvy.

(¹) Úř. věst. C 152, 30.4.2018.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 14. května 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Audiencia Nacional — Španělsko) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) v. Deutsche Bank SAE

(Věc C-55/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Sociální politika — Ochrana bezpečnosti a zdraví pracovníků — Úprava pracovní doby — Článek 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie — Směrnice 2003/88/ES — Články 3 a 5 — Denní a týdenní doba odpočinku — Článek 6 — Maximální délka týdenní pracovní doby — Směrnice 89/391/EHS — Bezpečnost a zdraví zaměstnanců při práci — Povinnost zavést systém, jehož prostřednictvím lze měřit délku denní pracovní doby každého pracovníka“)

(2019/C 255/11)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Audiencia Nacional

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Žalovaná: Deutsche Bank SAE

za přítomnosti: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Výrok

Články 3, 5 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby musí být s ohledem na čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 3 a čl. 16 odst. 3 směrnice Rady 89/391/EHS ze dne 12. června 1989 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která podle výkladu ve vnitrostátní judikatuře neukládá zaměstnavatelům povinnost zavést systém umožňující měřit délku denní pracovní doby skutečně odpracované každým zaměstnancem.

(¹) Úř. věst. C 152, 30.4.2018.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 15. května 2019 — Evropská komise v. Sabine Tuerck

(Věc C-132/18 P) (¹)

(„Kasační opravný prostředek — Veřejná služba — Důchody — Převod nároků na důchod nabytých v rámci vnitrostátního důchodového systému do důchodového systému Evropské unie — Odečtení zhodnocení, k němuž došlo mezi dnem podání žádosti o převod a dnem skutečného převodu“)

(2019/C 255/12)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Evropská komise (zástupci: G. Gattinara, B. Mongin a L. Radu Bouyon, zmocněnci)

Další účastnice řízení: Sabine Tuerck (zástupci: S. Orlandi a T. Martin, advokáti)

Výrok

- 1) Kasační opravný prostředek se zčásti zamítá a zčásti odmítá.
- 2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C, 161, 7.5.2018.